

Βράχος ἀνάμεσα στοὺς βράχους.
Στύλος ἀγέρωχος, ἀτάραχος, ἀκλόνητος στὴν πίστη, βαθιὰ ριζομένος στὸν βυθὸ τοῦ οὐ-ρανοῦ.

Κυπαρίσσι ποὺ ἤξερε νὰ κοιτάει πάντα ψηλὰ καὶ στοῦ ἀνέμου τὸ ἀγιάζι δὲν λύγισε... στὶς καται-γίδες τοῦ οὐρανοῦ δὲν πτοήθη-κε...

στοῦ καιροῦ τὰ γυρίσματα τὰ κλαδιὰ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας δὲν ὑπῆρχαν στὸν κορμό του...
Μετέωρος γιὰ πάντα.... Ἀγάπη ποὺ ξεχείλιζε ἀπὸ ἕναν λόγο.... Χαμόγελο σιγουριᾶς... βλέμμα βεβαιότητας καὶ ἐμπιστοσύνης στὸν Ἕνα, ποὺ ἀφιέρωσε τὴ ζωή του. Ποιμένας γιὰ ὅλους καὶ πατέρας γιὰ τὸν καθένα προσωπικά.
Καρδιὰ ἀκούραστη... κάθε χτύπος καὶ ἕνα ὄνομα... κάθε ἀνάσα καὶ μία προσευχή... Ζωὴ καὶ πορεία ἀνηφορική, ἀκολουθώ ντας τὸ παράδειγμά Του καὶ ἐφαρμόζοντας τὰ λόγια: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν... ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι» (Μαρκ. η΄ 34). Μὰ ὅποιος ἐπιλέγει τὸν δρόμο τὸν στενὸ καὶ βαδίζει σταθερά, ὅποιος ἀνηφοριὲς τραχιὲς ἔχει νὰ διαβεῖ, τὸν περιμένει ψηλὰ ἡ κορυφή. Στεφάνι πλεγμένο ἀπὸ χέρια ἀγγελικά, μὲ τὶς πιὸ εὐωδιαστὲς ἀρετές, στολισμένο μὲ τὰ σπάνια διαμάντια-δάκρυα τῆς ψυχῆς-σταγόνες ἀγωνίας γιὰ τὸ αὔριο ποὺ πότισαν τὴν εὐλογημένη κορυφή.

Ψυχὴ ἐλεύθερη... μὲ αἰσθήματα εἰλικρινῆ, πηγαῖα καὶ πάνω ἀπ᾽ ὅλα αἰσθήματα ποὺ μετάγγιζαν ἀγάπη θεϊκή.
Φρουρὸς - ἀγωνιστὴς γιὰ τὸν λαὸ ποὺ ἀγάπησε, γιὰ τὸν τόπο αὐτὸ γιὰ τὸν ὁποῖο πρόσφερε τὴ ζωὴ του θυσία σὲ μᾶς τὰ παιδιά του.
Πόσα Ἅγια θυσιαστήρια λησμονημένα καὶ ἀλειτούργητα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θέρμανε μὲ τῆς ψυχῆς τὴν εὐχαριστία καὶ ἀλλὰ τόσα νέα πρὸς δόξαν Θεοῦ μὲ ἀστείρευτο ζῆλο φύτευε καὶ φύτρωναν στὴ διψασμένη γῆ τῶν Σταγῶν!
Πόσα νέα παρακλάδια, παιδιὰ δικά του, λειτουργοὺς ἄξιους στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ ταπεινὰ προσέφερε δοξάζοντας συνέχεια τὸ ὄνομά Του!
Ἄξιος συνεχιστὴς-κτίτορας τῶν Ἁγιομετεωρίτικων Ἱερῶν Μονῶν, ἀνέδειξε τὴν ὀρθοδοξία προβάλλοντας τὴν κληρονομιά, θρησκευτικὴ καὶ πολιτισμική, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴ Μοναστικὴ αὐτὴ πολιτεία.
Ἀταλάντευτος στὰ κύματα... σίγουρος καὶ στέρεος γιὰ τὸ κάθε του βῆμα... μὲ αὐταπάρνηση καὶ προσφορὰ δοσμένη ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν κάθε ψυχή...
Ἕνα δέντρο ὅταν πέσουν τὰ φύλλα του μένει γυμνό... μὰ σὰν ἔρθει ἡ ἄνοιξη ζωντανεύει καὶ ντύνεται πάλι. Ἂν κοποῦν τὰ κλαδιά του θὰ πονέσει, μὰ θὰ παλέψει νὰ ζήσει καὶ νὰ βγάλει νέα, τρυφερὰ καὶ πιὸ γερὰ παρακλάδια. Μὰ ὅταν ἀπὸ τὸ δέντρο χαθεῖ ὁ κορμός, τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη δὲν μποροῦν μόνα τους νὰ ζήσουν.
Ὅμως οἱ ρίζες τοῦ δικοῦ μας δέντρου δὲν εἶναι γήινες καὶ οὔτε σὲ χῶμα μεγαλώνουν... Ἀπὸ ψηλὰ πηγάζουν, οὐράνια ἐκπορεύονται, μὲ «ἀθάνατο» νερὸ ποτίζονται καὶ Ἀνάσταση ζωῆς συνθέτουν.
Καὶ ἀπὸ τὸν κορμὸ ποὺ ἔπεσε, ἔχοντας οὐράνια ἐλπίδα σ᾽ Ἐκεῖνον, νέα παρακλάδια, μὲ τὶς πρεσβεῖες καὶ τὴν πατρικὴ φροντίδα του, ἀναδεικνύονται. Μὲ τὸν Ἥλιο τῆς ζωῆς νὰ τὰ φωτίζει καὶ παρακλητικὲς ἱκεσίες σὲ «βάθος» ὑψηλὸ καὶ ζωὴ αἰώνια, νὰ τὰ στερεώνουν.
Ὅσο καὶ ἂν ὁ πόνος τὶς ψυχὲς ὅλων ἔχει ἀποδυναμώσει, ὅσο καὶ ἂν ἡ θλίψη τὰ μάτια μὲ δάκρυα πότισε καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς παρουσίας του ἀπαράκλητη τὴν συνέχεια τῆς πορείας μας κατέστησε, οἱ πρεσβεῖες του καὶ ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης του ἀπὸ ψηλά μᾶς σκεπάζουν, οὐράνια μᾶς προστατεύουν, θεϊκὰ μᾶς εὐλογοῦν.
Πάντα θὰ βρίσκεται ἀνάμεσά μας, γιατί συνεχίζει καὶ ζεῖ στὶς καρδιές μας καὶ ἡ μνήμη του καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι χαραγμένες στὸν ἁγιασμένο αὐτὸ τόπο.
Στὶς κορυφὲς τῶν Ἁγίων Μετεώρων, στοὺς πρόποδες τῶν βράχων, στοὺς Βυζαντινοὺς Σταγούς, στὰ μικρὰ καὶ γεμάτα ἱστορία ἐξωκκλήσια ποὺ λειτούργησε, στὸ ποίμνιο ὅλο ποὺ μὲ ἀταλάντευτη πίστη στὸ Θεὸ καθοδήγησε, ἐκεῖ ἡ ψυχή του θὰ συχνάζει, ἐκεῖ ἡ ψυχή του θὰ ἀναπαύεται.
Κ.Ρ.